

KÜRTI LÁSZLÓ

forró nyári jóslat

*alig volt még szaga a nyárnak,
de lepték már a zöld legyek.
úgy rángatózott, mint egy állat,
szívárványos ömlő belet*

*terített párló jóslatokra.
vágyakozva lepett a vér:
kegyetlenség helyett mit hozhat
e negyven fokos járdaszél?*

*vicsorgott rám a szemfogával,
nevettem, húlt a barna szem.
szívárványlott a bél a sárral,
egy húsdög túl sötét verem.*

*láttam, mi lesz halálom rendje,
s mert láttam, félttem legbelül.
és úgy van pont, mint reggelente:
tükörből ömlik rám az űr.*

*körözve jön, a porban csapkod,
zöld hályog mind a két szeme.
míg elvonaglik, nem tudom, hogy
laknom, lakolnom kellene?*

a kárhozat

*Kiúsztam egyszer délután
a változatlan horizontra.
ringatott a víz, és sután,
nem tudtam, épp a testem hol van.
létiük határán áthajoltak
ők is, a hűvös angyalok.
úgy remegtem, mint akit holtan
ráznak szerető asszonyok.*

*míg surrogtak szárnyak felettem,
a sósvíz épp számig csapott.
már nem volt többé kit szeretnem,
s ki hitt bennem, mind átkozott.
nyolcvan kiló, hogy visszatartson,
meg düh uralt, s a rémület.
ricsajos nyár volt kint a parton,
hullám jött, aztán kis szünet.*

*mély csöndben körém sorakoztak
kárba veszett szerelmeim.
szemükben vád, mégis nyugodtan
ringattak tenger könnyein.
kékjük lassan befeketéllett,
merültem tovább parttalan,
a nyárból könnyörtelen tél lett,
míg hűltem értük boldogan.*

világgá indultunk

tulajdonképpen semmit nem éreztem az egészből, leugrottam, a karom fennakadt a drótkerítésen. egy darabig rángattam, nem kár a trikóért. félő volt, anyám felpofozna érte, de túl akartam lenni az egészen, tudtam, hogy segítséget kérnem késő. a haverom, akivel lógni készültem, anyátlan volt. világgá indultunk, én dacos tízéves, a rangidős előtt másztam ki, ugrottam át, indultam volna gyalog. kár, hogy akkor berezelt szabí. ez tőle meglepő, hisz részeges apja hiába kegyetlenkedett velük. anyjukat kilökte a másodikról – mást hazudott. nem vitték sikkre. a két gyerek nevelőszülőkhöz került. szabí csak bámulta némán, vérző, cingár karomat. én elkendőztem volna a trikóval, de elszívárgott terviünk, szabadságunk, végérvényesen. zsibbadt voltam, de észnél, kevés húsomba fúródott a drót, már kívül az udvaron. „L” alakban szakította be a bőrt a bicepszen. szabí magamra hagyott. felnőtte sorvaszt a hús, rémült

tekintete maradt velem, míg én egyedül, sokáig, lopnom nem kellett ügyesebben, mint másnak. elmúlt sok ős, alig emlékszem tetanuszra, hazugságra, de néhány pofon azért dühített. lemondó, fehér száját nem felejttem el soha. nincsenek szabadnapjai. Ukráncigi-csempész és drogot árul. meg lehet bocsátani az árulóknak. egyszer. nézd! már ilyen halvány a heg, mit a rozsdásdrót hagyott.